

ПУЛЬС

Да галадаючых далучыліся пяцёра віцяблян

Да галадаючых у Мінску дэпутатаў групы «Рэспубліка» далучыліся пяцёра актывістаў Віцебскага гарадскога аддзялення Аб'яднанай грамадзянскай партыі. Аб гэтым БЕЛТАН паведаміла адна з удзельніц галадоўкі Іна Сяткоўская.

Паводле яе слоў, рашэнне аб галадоўцы было прынята 14 чэрвеня. Галадаючыя — Іна СЯТКОўСКАЯ, Эла КАНАВАЛАВА, Таццяна ЗАЙКОВА, Лілія ФРАНЦАВА і Фёдар БАКУНОУ — знаходзяцца на адной з прыватных кватэр Віцебска. «Мы падтрымліваем дэпутатаў і апазіцыю, мы ж патрабаванні: «Не — трэцім прэзідэнту!», «За справядлівыя выбары!», «Свабоду Марыніну!» — сказала І. Сяткоўская.

Гендзь ШАРЫПКІН.

Дэпутаты бундэстага падтрымалі галадоўчыкаў

Прадстаўніцкі фракцыя сацыял-дэмакратаў пры нямецкім бундэстагу рэспубліканскай заяву ў сувязі з галадоўкай беларускіх дэпутатаў групы «Рэспубліка» Валерыя Фролова, Уладзіміра Парфяноўча, Сяргея Скрабана і тых, хто да іх далучыўся.

Дэпутаты бундэстага заклікаюць іншых нямецкіх палітыкаў падтрымаць сваіх калеў у Беларусі, якія супраціваюцца аўтарытарнаму рэжыму і выступаюць за развіццё дэмакратыі ў краіне. Нямецкія парламентарыі спадзяюцца на мірнае заканчэнне галадоўкі.

Юры ПАЦЕМКІН.

Затрымалі і адпусцілі

Двое актывістаў незарэгістраванага мажарскага руху «Зуб» Аляксей Шылакоўскі і Аляксандр Атрощанкаў былі затрыманы 15 чэрвеня на Камамуўскім рынку ў Мінску супрацоўнікамі праваахоўных органаў.

Маладыя людзі распаўсюджвалі ўлёткі з інфармацыяй пра галадоўку дэпутатаў парламента Валерыя Фролова, Уладзіміра Парфяноўча і Сяргея Скрабана. У супрацоўнікаў міліцыі ўаніклі сумненні ў законнасці выкарыстання друкаванай прадукцыі. У выніку калі сця ўлёткі былі канфіскаваны. Актывістаў узялі пад арышт пасля пісьмовых тлумачэнняў.

Андрэй АЛЕКСАНДРОВІЧ.

Саюз беларускіх пісьмнікаў запрашае

18 чэрвеня а 18-й гадзіне ў вялікую залу Дома літаратуры (Мінск, вул. Фрунзе, 5) на коды-лейную вечарыну, прысвечаную 80-годдзю з Дня народзінаў Васіля ВІКІВА.

У праграме — прэзентацыя новай кнігі Васіля ВІКІВА «Парадоксы жыцця», выступы пісьмнікаў Беларусі і замежных краін, а таксама прадстаўнікоў грамадскіх аб'яднанняў. Уваход вольны.

У інтарэсах здароўя галадаючых...

Краіны і прадстаўнікі ўсіх адзінаццаці дыпламатычных місій Еўрапейскага Саюза, раскватэраваныя ў Мінску, уключаючы пасольствы Вялікабрытаніі, Францыі, Германіі, Польшчы, Славакіі, Бельгіі і іншых, учора днём наведвалі галадоўчыкаў. Галадоўка з'яўляецца перадачай іс у тым, што ў сувязі з пагаршэннем стану здароўя лютэагонна стыміць галадоўку. Вось эксклюзіўныя каментарыі, якія далі дыпламаты «На родная воля».

Браніс БЭНЕТ,
пасаў Яе Вялікасці Каралевы Вялікабрытаніі
у Рэспубліцы Беларусь:

— Мы вырашылі прыехаць сёння сюды, каб ірадымантравалі нашу салідарнасць з мэтамі людзей, якія спыніліся вакол генерала Фролова, а таксама паліцыя Фролова і яго сяброў прыпыніць галадоўку ў інтарэсах іх здароўя, каб пайшоў пачаць працягнуць барацьбу за лепшую будучыню Беларусі.

Хельмут ФРІК,
пасаў Федэратыўнай Рэспублікі Германія ў Рэспубліцы Беларусь:

— Гэта галадоўка яшчэ раз дэманструе, што ў нашай краіне дэмакратыя і права чалавечыя і краініцтвам краіны неабходны, жыццёва неабходны — дзяля будучыні гэтай цудоўнай краіны — Беларусі.

Стефан ШМЯЛЕЎСКІ,
пасаў Францыі
у Рэспубліцы Беларусь:

— Зноў прысядаю да галадоўчыкаў нас падтуркуе час, які прайшоў з моманту пачатку галадоўкі: галадаць стала значна больш небяспечна. Краіны дыпламатычных місій зноў павярнулі, што Еўрапейскі

Дэмакратыя

На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...

Якуб КОЛАС

SOS!

Гендзь БУРАЎКІН:

«Хай нехта ў трубы ўлады дзьме — Вы ў іх не дулі і не дуеце... Каб голаду народ не меў, Вы самі сёння галадуеце»

Галадоўка: пятнаццаты дзень

Каля трохсот неабыхавых грамадзян без уліку журналістаў, некаторых лідэраў палітычных партый і грамадскіх арганізацый, прыйшлі ў аўторак, 15 чэрвеня, да жылга будынка на Казарменнаму ў Мінску, дзе лідэры свай, як кажуць англічане, «хан-гер-страйк» тры дэпутаты Палаты прадстаўніцой — Валерыя Фролаў, Сяргей Скрабана, Уладзімір Парфяноўч, а таксама сем іншых удзельніц: Марына Багдановіч, Гендзь Аманько, Уладзімір Чыроненка, Юрый Істомін, Уладзімір Радзівончык, Віктар Івашкевіч, Уладзімір Цыбульскі. Людзі прыйшлі, каб выказаць галадоўчыкам шчырыя словы саваі падтрымкі і салідарнасці. Каі перад выбарчыкамі выступалі Валерыя Фролаў і Сяргей Скрабана, на вачах некаторых і бачыў слёзы...

Нагадаем, дэпутаты патрабуюць ад сваіх калеў «палатніцы» разгледзець папярку ў выбарчым колдэ, вызваліць з-за кратаў Міхаіла Марыніча і не дапусціць трыццаці тэрміну прэзідэнцтва Лукашэнкі.

Цяжка дыхаючы і старанна вымаючы кожнае слова, Валерыя Фролаў падзякаваў «усім, хто яго і яго сяброў падтрымлівае і аказвае дзейную дапамогу ў ацёк пратэсту», а таксама адзначыў, што «галадоўка дазваляе на велікім мностве галадаючых крэсу пад іншым вулём — у тым ліку на сваіх палатніц і на сяброў».

«Восень будзе вельмі гарачай, — лічыць В. Фролаў. — Менавіта гэтай восенню павінна кардынальна змяніцца сітуацыя ў Беларусі, а дэмакратыя ў гэтай краіне, якой будзе ганарыцца».

Дырэктар зачыненага Дзяржаўнага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа Уладзімір Колас паведаміў прысутным, што генерал Фролаў «зроблена кар'ера, а ў яго выдзілі перадынактычныя, што з'яўляецца адзінай дынамікай, а таксама дадаў, што «галадоўчыкі ўдзялі ў такую стадыю, калі ў любы момант можа экарыі самае горшае». «Цяжка чакаць ад тых, да каго скіраваны патрабаванні галадоўчыкаў — абсалютна законныя і абсалютна слушныя, што з'яўляецца адзінай дынамікай, а таксама дадаў, што «галадоўчыкі ўдзялі ў такую стадыю, калі ў любы момант можа экарыі самае горшае».

Ад імя Родны інтэлігентны Уладзімір Колас пранімаў дэпутатаў Валерыя Фролаў, Сяргея Скрабана і Уладзіміра Парфяноўча стварыць і ўзначаліць НАРОДНЫ РУХ ЗА СПРАВДЛІВЫЯ ВІБАРЫ, які мусіць «аб'яднаць усе дэмакратычныя партыі, грамадскія арганізацыі, а таксама ўсіх грамадзян Беларусі, якіх нажоджонна выкачае свай грамадзянскі абавязак і з'явіць усе магчымае, каб не дапусціць фальсіфікацыі і пераходу свабоднаму і сумленнаму волевыяўленню народа».

Лаканічна, але вельмі хваляюча выступіў дэпутат Сяргей Скрабана. Угадываў, надушы рэспрэсі ўлад супраць моладзі, а таксама ўзнікненне зямельна, які атрымала за свае акты Акісана Навікава, ён сказаў: «Пакуль рэжым будзе засядаць з дзецьмі і жанчынамі, мы будзем змагацца з гэтым рэжымам. Тое, што ў нас забіраюць за кукс хлеба свабоду, мы гэтага не дазволім. Мы хочам вярнуць нашай краіне каштоўнасці свабоднай дэмакратыі, якая кіруе ва ўсім свеце».

Евф Мачышак,
пасаў Славацкай Рэспублікі
у Рэспубліцы Беларусь:

— На кожным этапе развіцця грамадства (я магу казаць пра сваю краіну) у нас былі трагічныя наступствы многіх спроб мужчых грамадзян, якія былі не згодны з існуючым рэжымам. Са шматлікіх мужчых крокаў, якіх, як чаглікі, клалася адна да адной, можна пабудавать цудоўны будынак. Мужчым крокам можна назваць дзеянні генерала Фролова і яго паслядоўчыкаў, якія атрымалі падтрымку ва ўсіх рэгіёнах Беларусі. І гэта не можа не адлюстравана на наступных кроках развіцця беларускага грамадства. Але мы прапанаваў галадоўку прыпыніць, каб гэтыя людзі здолелі працягнуць змагацца за гэты развіццё.

Алякс СІПЧ.

гэтым рэжымам. Тое, што ў нас забіраюць за кукс хлеба свабоду, мы гэтага не дазволім. Мы хочам вярнуць нашай краіне каштоўнасці свабоднай дэмакратыі, якая кіруе ва ўсім свеце».

Не па наўнясці свай, Спрачаючыся з неадказамі, быць хочае адной сям'ёй — Ну нехта ж вас пацпе некалі!

І быць не можа, Каб быць. У нас барацьбы не меліся, Дзяржаўнай злосці і хаўсці, Дзеціца, удасталі мы наліся...

Так хочацца, Каб родны кут Рэануіраўся з недаўжасці! Пасля ўсіх крэў і пакут Пасля вайшай мурбай мужнасці!

Лідэр прадымалінаў Аляксандр Жучкоў прэзентаваў галадаючым прыгожыя фіялетавыя хрызантэмы: «У Грузіі была рэвалюцыя роз, а ў нас ніхай каітнечны хрызантэмы!» Фельчар Аляксандр Вавіч, які падтрымліваў галадоўчыкаў, прывёз з сабой з Жоліна каля пятнаціх чалавек, які навоўл прысяхалі пачаць сутачнага дзяржаўства (ён праірае на «хуткай дэмакратыі» — А.С.).

«Не мог не прысяхнуць, луска прасіць» — казаў Аляксандр. Гендзь Фролаў прэзентаваў удзельнікам акцыю ікону, спецыяльна прывезеную з рэліжымі праваслаўя — Грэцыі. Тэкст па-грэчаску на адвароце іконы «Бог не выдасіць, сёння не з'явіцца» мусіць дапамагчы маральнаму духу удзельніц акцыі.

Лельз не выкінулі з пільноўкі перад домам, дзе праходзіла сустрэча з выбарчыкамі, знамечаную групу беларускага тэлебачання. Пасля папроку ў адрас тэлебачання пачаўся пераход да рэдакцыі. Фролаў і Парфяноўч Дзюбы наконіт таго, што бэ-тэнікі наўмысна выключалі камеру падчас стаючых, эмацыянальных момантаў — уручэнне кветак, чытанне Гендзем БУРАЎКІНМ верша і г.д., народ

Разработанный Министерством труда законопроект «Об упорядочении льгот...» уже несколько месяцев находится в Палате представителей. Этот документ предлагает лишить ветеранов двух существенных льгот: им не будут выплачиваться денежная компенсация вместо неиспользованного санаторно-курортного лечения, не будут проводиться ремонт жилых помещений за счет бюджета.

Не будет, если этот проект станет законом. Депутат Валерий Фролов и парламентская группа «Республика» категорически против такого решения. «Против, с оговорками» и немалое количество даже очень лояльных к власти депутатов. Поэтому документ пока лежит «мертвым грузом» в парламенте. Депутатов не подбо-

Наглядячы на дождж, яны прыйшлі падтрымаць загароў...

паверг прадстаўнікоў так званага нацыянальнага тэлеканала гучнай абструкцыі: выкрык «БТ — ганьба!» можна было чуць на працягу хвілін сямі.

Калі сустрэча з галадаючымі дэпутатамі мякка перайшла ў жыўя гутарку «па інтарэсах», журналісты «На родная воля» заварнулі да некаторых грамадзян. І вось якія пачулі каментарыі:

Наталія КАЧАНОЎСКАЯ,
выкладчыца англійскай мовы:

— Я падтрымліваю мужчых крок дэпутатаў і тых, хто дадуць да іх. Некаторыя ў нас на працы свядчаюць: галадоўка — гэта нешчытліва. А калі няма іншага выйсця? У нас, на жал, такая краіна, што іншыя меты проста не працуюць. Лічу, што ў выпадку, калі «палатка» не з'явіцца з прапановай галадаючых дэпутатаў, ім трэба спыніць галадоўку. Нам досыць яго ахвяр!

Аляксандр ЖУЧКОЎ,
старшыня праўлення
галадаючых аб'яднанняў
«Фонд імя Ільва Сапегі»:

— Гэта акцыя вельмі мужная. Я сцільва галаду перад іх мужчым і і жадаю ім здароўя. Што тычыцца вынікаў галадоўкі, то лічу, што з боку грамадства будзе псіхалагічны вынік, але на ўлады гэта не паўплывае. Тыя, хто сёння ва ўладзе, надызвай таўстаскурай.

Увадзімір НЯКЛЯЕЎ, пісьмнік:

— Што мяне тут уцешчала — гэта тое, што сёньня людзі, зольныя на ўчынак. На сапраўдны мужчынскі ўчынак. Знайшліся нармальныя мужыкі, якія прынялі рашэнне і стаяць на сваім, нінглізчы ні на што. Што мяне засмучае? Многія нашы людзі так звыкліся ў магчымае як-небудзь выніку, што нават на гэтую акцыю, якая небяспечная для іх здароўя, ставяцца так, што, маўляў, хай сабе галадаюць, нібы гэта нейкая лядчына галаданне.

На што і спадзяюцца? На тое, што гэтая галадоўка можа зрушыць з мёртвай кропкі рэзервова магчымасці грамадства і паўплываць на самую небяспечную для Беларусі рэч — магчымасць трыццаці тэрміну Лукашэнкі.

Увадзімір НЯКЛЯЕЎ,
пісьмнік:

— Што мяне тут уцешчала — гэта тое, што сёньня людзі, зольныя на ўчынак. На сапраўдны мужчынскі ўчынак. Знайшліся нармальныя мужыкі, якія прынялі рашэнне і стаяць на сваім, нінглізчы ні на што. Што мяне засмучае? Многія нашы людзі так звыкліся ў магчымае як-небудзь выніку, што нават на гэтую акцыю, якая небяспечная для іх здароўя, ставяцца так, што, маўляў, хай сабе галадаюць, нібы гэта нейкая лядчына галаданне.

Людміла СЯРГІЕВА,
служачка:

— Я шалкам падтрымліваю галадоўку дэпутатаў, таму і прыйшлі сёння да гэтага дома ў Казарменнаму завулку. Лічу, што гэта свечаснае, мужны ўчынак, які даўно не было. Народ стаіць ад такога жыцця. А галадоўка гэтых загароў прымусіла задумацца аб тым, што трэба нешта змяніць у лепшы бок.

У раздзакі «На родная воля» паступіла няшмат лістоў, адравава-ных галадаючым. Бачна валачч-

Надвор'е

У Мінску сёння ўдзень чакаецца — +14...+16, уначы — +7...+9, на працягу сутак — без ападкаў; у Брэсце ўдзень — +15...+17, сонечна, уначы — +8...+10, без ападкаў; у Гродне ўдзень — +14...+16, дождж, уначы — +7...+9, без ападкаў; у Віцебску ўдзень — +11...+13, уначы — +7...+9, на працягу сутак — без ападкаў; у Гомелі ўдзень — +10...+12, дождж, уначы — +9...+11, без ападкаў; у Магілёве ўдзень — +11...+13, дождж, уначы — +7...+9, без ападкаў.

www.meteo.by

Пейджинговую связь
редакции обеспечивает
МОБИЛКОМ
пейджинг-система
(017) 222-46-51
(017) 222-46-52

Людмила ГРЯЗНОВА

Библейский миф

Во все времена жестокие правители боялись жертвенных поступков моральных авторитетов.

Михайла Ганди, голодавший сорок шесть раз, собственным примером вдохновлял индийский народ на мирную борьбу против английских колонизаторов.

Андрей Сахаров своими голодовками приводил в состояние паники всю властную вертикаль — от оперативного работника КГБ до генерального секретаря ЦК.

Политзаключенные пермских и мордовских лагерей, объявившие голодовку 30 октября 1974 года в знак протеста против репрессий в Советском Союзе, подтолкнули распад тоталитарной системы.

В 1989 году на площади Тяньаньмэнь в Пекине сотни студентов, устраивавшие голодовку, поддержанные тысячами демонстрантами, разбулили сотни милиционеров китайцев и заставили власть, пусть не сразу, но пойти на демократические уступки.

Политическая голодовка является мощным оружием, подрывающим режимы. Что может сделать власть против голодающих, которые не берут в руки оружие, не произносят оскорбительных слов, а с чувством собственного достоинства, как Христос, взойдящий к распятию, жертвуют собой ради общей справедливости? На них нельзя посылать войска — противники безоружны и не представляют никаких наступательных действий. На них нельзя науськать суд — никакие законы не нарушаются, ничьи права не ограничиваются. Но чем дольше длится политическая голодовка, чем больше о ней знают в обществе, тем быстрее страх перед властью сменяется чувством народной поддержки тех, кто отчаялся на жертвенный акт. Подвальная сарынь режима рассеивается от солнечного света человеческих чувств. Общественное мнение, уставшее от эгоизма власти, поворачивается лицом к альтруизму оппозиционеров.

Две недели в Мінске голодаюць дэпутаты Валерыя Парфяноўч, Сяргей Скрабана, Валерыя Фролаў і падтрымліваюць іх Марына Багдановіч, Гендзь Аманько, Уладзімір Чыроненка, Юрый Істомін, Уладзімір Радзівончык, Віктар Івашкевіч, Уладзімір Цыбульскі. В течение пяти лет депутаты пытались достучаться до власти и конструктивно повлиять на политику в стране. Все было напрасно. Парламент чужо «хвостом в билью», калены-дэпутаты перешагнулісь, боясь завыять в полный голос о том, что творится в стране. Как денги текут мимо государственного бюджета, как под угрозой ставится суверенитет государства, как душитесь всё белорусское, как деградирует и спивается население... Отчаявшись, парламентская и непарламентская оппозиция пошла на неконструктивный шаг — на политическую голодовку. Их требования — изменить избирательное законодательство, с тем чтобы парламентские выборы были действительно выборами, основанными на законе Михаила Маринича и не допустить третьего срока Александра Лукашенко. До каких пор в стране семь миллионов голосов ничего не стоит против одного голоса? Почему несколько человек из Центральной избирательной комиссии, интнурируя требования общественности, бегают на поклон к обладателю «золотого» голоса? На каких основаниях держат уважаемого человека в тюрьме — только чтобы остальные боялись и падали ниц перед тем, кто идет на третий срок?

Реакция власти на мужественный акт депутатов и активистов оппозиции вполне предсказуема. Акции будут замалчивать в государственных газетах, на государственном радио, телевидении. Если Россия также молчит, то она заодно с белорусским руководством. Цель — не дать солнечному свету рассеять подпольную сырость.

Со стороны власти можно ожидать насильственного прекращения голодовки, а также провокаций. Виктора Гончара, объявившего голодовку на Оркестрии, связывали и насильно вносили в колодку. Могут спровоцировать осквернения служебной квартиры Фролова. Могут спровоцировать голодающих и их сторонников на несанкционированные действия, чтобы на основании закона применить силу государственной машины.

Политическая голодовка не раз приносила успех — свидетельствую историю тому подтверждение. Это неспасительное действие рушило многие тоталитарные конструкции. Библейский миф о Христе, взойдяшем на крест, не только породил христианскую религию, но и остался в подсознании миллионов людей, преклоняющихся перед жертвенностью одиночек ради общего блага. Достаточно небольшого толчка, чтобы миф, спящий в подсознании, пробудился и стал материальной силой.

ПРАПАНОВА!

Зрабіце падарунак тым, хто набліжаў Перамогу

На пачатку ліпеня краіна будзе адзначаць 60-годдзе вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

Выкажам пажаданне тым, хто набліжаў Перамогу. Уручым не толькі кветкі, але і... папсіку на «На родная воля» на другую палову 2004 года.

Ветэраны Вількай Афіцыйнай вайны былі задаволены такой увагай з боку кіравнікоў арганізацый, устаноў, прадпрыемстваў, фірм, прафсаюзнай камітэтаў, партый.

Падарунак у выглядзе папсікі на «На родная воля» Вы можаце зрабіць сваім родным, суседзям, саслужыўцам.

Дапаможам мець «На родная воля» ўсім, хто хацеў бы чытаць яе зместнаўныя матэрыялы штодня.

Папсіка на другую палову 2004 года заканчваецца 25 чэрвеня.

Рэдакцыя газеты «На родная воля».

Письма генералу Фролову

Пятнадцатый день испытывает большие мучения депутат Палаты представителей, генерал В. Фролов. Он голодает в знак протеста против того, что в избирательный закон не вносятся изменения по его демократизации. Рядом с ним такие же патриоты, люди, одержимые идеей спасти Беларусь от дальнейшего произвола к диктатуре. В предлагаемой читателям публикации через депутатскую почту Валерия Дмитриевича Фролова поднимается важная тема — отношение государства к ветеранам.

«Наша память идет по крутой партизанской тропе?»

бывшие узники концлагерей? Похоже письмо прислала и Наталья Федоровна РАДЧЕНКО: «Многие из нас уже прикованы к постелям, а у тех, кто еще на ногах, здоровье — хуже некуда. Мы все очень нуждаемся в бесплатных лекарствах, скисших на коммунальные услуги, а те, кто еще ходит, — в бесплатном проезд. Мы боролось, как могли. В других государствах узники концлагерей имеют статус Участников войны... Очень горько осознавать, что нас накануне шестидесяти годовщины Победы хотят лишить того немногочего, что у нас есть...»

Наталья Федоровна побывала в концлагере Равенсбрюк. С 1939 по 1945 год там было уничтожено 93 тысячи человек. Ей удалось выжить.

Теперь государство считает ее обузой?

«Я давно хотел высказать свою обиду за все то, что приуменьшают чиновники под стать Антонины Морозовой (министр труда и соцзащиты). Она усмотрела в этих несчастных стариках инвалидов, полуживых мисерных льготах, разорение страны. Постановлением Совета министров от 30 июня 1994 года для труженников тыла, как нас стали называть, была установлена 50-процентная скидка на оплату жилищной и коммунальной услуг... Теперь у этого лишили...»

В России солдаты, служившие во время войны и награжденные медалью за Победу над Германией, приравнены к участникам ВОВ. Мне 76 лет, болейший целый букет. Я вас убедительно прошу, господин Фролов, не допустить, чтобы эти бредовые идеи о лишении льгот рассматривало Национальное собрание», — пишет Бронислав Петрович МЕЧЕЛЬ, призванный на службу в Советскую Армию в шестнадцать лет.

Тогда мальчишек олевали в шинели и вручали боевое оружие. Они принимали военную присягу. И если бы был приказ, пошли бы в бой. После Победы их оставили служить на неопределенный срок, растянувшийся на восемь лет. По статистике, из ста несовершеннолетних солдат Великой Отечественной войны пятидесятилетний рубеж перешагнули только двое...

«Нас уже не так много...» — основной, печальный аргумент переживших кошмар войны. «Не лишайте нас последних привилегий...»

Показательные «выступления»

г. Минске, и в плане этого не предусмотрено. Однако наши ветераны без внимания не останутся. К знаменательным датам в жизни нашего общества нужны и заботы ветеранов будут максимальным удовлетворены.

Но почему только к «знаменательным датам»? Минский облисполком — единственный, кто с удовлетворением отчитался: очередность на получение кресел-колясок отсутствует, в прошлом году з инвалидов в участниках войны получили квартиры, 17 — бесплатные автомобили «Ока». И необходимые средства на обеспечение инвалидов протезами перечисляются. Вот только восстановительный центр, который эти протезы изготавливает, не справляется с объемом заказов. Оказывается адресная помощь... Подсчитали: в среднем выплачено по двадцать тысяч на пенсионера, в то время, когда в подполку, нежели на реальную помощь.

Не хватает денег — основной аргумент. На левые дворцы хватает, на реконструкцию «Дроздов» хватает, на парад хват-

(Окончание на 2-й стр.)

ЧТО ПРОИСХОДИТ В МИРЕ

Суд не поддержал мусульманскую школьницу

Британский суд отказал в иске школьницы, которая пожаловалась на ущемление ее религиозных прав. 15-летняя Шабина Бегум подала в суд после того, как ей запретили носить традиционную мусульманскую одежду в школе. В сентябре 2002 года Шабина была отправлена домой из школы Денби в Лотоне, расположенной на севере Лондона, после того, как явилась на занятия в традиционной мусульманской одежде — длинном одеянии, закрывающем все тело, за исключением лица и ладоней.

Однако суд постановил, что религиозные права Бегум не были нарушены, мотивируя решение наличием в школе нестрогих требований к форме одежды для всех учащихся. Такие требования позволяют избежать религиозных столкновений среди школьников.

Более 80 процентов учащихся школы являются мусульманами, и им позволено носить броуки, рубашки, а также традиционный "shalwar kameez", состоящий из брюк и туники.

Майкл Джексон откупился от старых грехов 20 миллионами долларов

Более 20 миллионов пришлось заплатить Майклу Джексону, чтобы замкнуть дело, связанное с развратными действиями в отношении ребенка еще в 1993 году. Как передает CNN, 45-летний поп-певец, чьи дела на эстраде в последние времена зашли в тупик, согласился заплатить 13,3 миллиона самому молодому человеку, предъявившему гражданский иск, а также по полтора миллиона его родителям. Истец, которому сейчас уже 24 года, возможно, получил еще 7 миллионов, которые не указаны в соглашении, а адвокат потерпевшего удовлетворился "скромным" гонораром в 5 миллионов.

Ватикан: ужасы инквизиции преувеличены

Средневековая инквизиция не была, конечно, гуманным заведением, но число ее жертв сильно преувеличено. Таковы результаты исторического исследования, проведенного по заказу папы Иоанна Павла II. Комиссия ученых, как принадлежавших, так и не принадлежавших к католической церкви, шесть лет изучала архивные документы. В итоге на свет появились обильные материалы по подробным статистическим выкладкам. Из них яствует, что, например, великий инквизитор Томас Торквемада в конце XV века сжег в Испании не миллионы, как часто думают, а около 2 тысяч человек. С 1540 по 1700 год испанская инквизиция преследовала по обвинению в ереси 44 тысячи человек, из которых пошли на костер около 26.

Гораздо чаще приговор состоял в пожизненном заключении, нередко смягчаемом по прошествии нескольких лет. Наиболее распространенным наказанием было публичное покаяние в той или иной форме. Авторы исследования напоминают, что инквизиции обычно были профессиональными юристами и бюрократами и руководствовались строгими процедурными правилами, а не личными чувствами. Эти правила требовали наличия доказательств, позволяли обвиняемому защищаться и изымали из употребления сомнительные свидетельства.

Как отмечено в докладе, сожжение людей действительно было обычной практикой в средние века, но большая часть чудовищных приговоров выносилась светскими правосудием. Значительный случай Жанны д'Арк носил чисто политический характер. Жестокое преследование протестантов при королеве Марии Тюдор не имеет отношения к инквизиции, поскольку ее в Англии вообще не было.

ПРЯМАЯ РЕЧЬ

Павел БОРОДИН:

«Я готов вашего мэра Павлова из мушкетеров расстрелять...»

Интересный человек Пал Павел Бородин, государственный секретарь так называемого союзного государства Беларуси и России. Ответив на несколько вопросов белорусских журналистов, которые по приглашению российского информационного агентства РИА «Новости» недавно находились в Москве, П.П.Б. «родио» столько афоризмов, что их в пору издать отдельной брошюрой под условным названием «Когда говорят сильные мира сего, юмористы молчат».

Не будем утомлять читателей содержанием всей беседы в здании Администрации президента России, где находится кабинет союзного секретаря: Пал Павел был традиционен в своих взглядах относительно нынешней белорусской власти и союзного строительства. Приведем лишь некоторые беззастенчиво исторические высказывания оригинального политика.

— Я смотрю, среди вас есть и седые, наверное, помните еще времена Советского Союза. Никто из нас не мог и представить живой доллар. А сегодня мы — и у вас, и у нас — рассчитываемся только долларами. Что нам еще остается? Надо образовывать союзное государство и входить 51-м штатом в Соединенные Штаты Америки. И будет тогда все нормально у нас. Россия будет чуть большим штатом, вы — чуть меньшим.

— ВВП (валовой внутренний продукт. — А.С.) Канады, где живет 15 миллионов канадцев, составляет 5 миллионов «холодов», 900 миллиардов долларов. ВВП Беларуси, где живет 10 миллионов прекрасных людей — 20 миллиардов долларов. ВВП России, в которой живет 160 миллионов совсем не русских людей, — 500 миллиардов долларов. Как говорил мой бывший шеф: «Панимаш, ничего не поймешь».

— Центральный аппарат Министерства сельского хозяйства Беларуси — человек триста, в Министерстве сельского хозяйства России — 800 человек. В такой же орган США входит 32.000 человек. Затем он нам нужен, этим идиотам толстокожим и большегрудым! Потому что американское государство держит всю экономику в руках. Мы же свою отпустили. Куда? Никто не знает.

— ВВП России, как я уже говорил, 500 миллиардов долларов. Мы добываем жидких энергоносителей 1 миллиарда 100 миллионов тонн по цене 300 долларов за тонну. Если умножить суммарную добычу на цену тонны, получимся 300 миллиардов долларов. А в структуре ВВП России топливо составляет всего около 13%. То есть реальный ВВП у нас около двух триллионов. А где остальные деньги? Как говорил мой знакомый, их куда-то ссылают. Когда вы, журналисты, там пишете об этом, тоже напишите, что ссылают у нас очень много сотен миллиардов долларов. Куда ссылают? Наверное, в море, которое находится в Беларуси... Или где-то на Фолклендских островах. Но там уже и банков-то нет. Ни трехлитровых, ни пятилитровых.

— Если Лукашенко хотел бы быть царком (имеется в виду главу независимой Беларуси. — А.С.), то он и был бы царком. Зачем тогда нужен этот союз? Он (Лукашенко. — А.С.) и так без союза проживет. Как ни крути, даже вы, журналисты, сейчас не

плохо живете, а уж президенты будут? Хотите хорошо жить? Хотите, чтобы у вас, куда они будут ориентироваться — на Восток или на Запад. Так что раз наоборот. И Лукашенко, и Путин, и Ельцин ставили интересы своих народов выше, чем свои интересы. Мы это отчетливо понимаем, что Беларусь и географически, и геополитически уникально расположена. Это своеобразный транспортный коридор... Как у нас, говорят, кончатся, построят газовой конкорсум через Украину — клади 10 миллиардов долларов, хочешь построить через Беларусь — 1,5 миллиарда долларов. Какой вариант выбрать?

— Ментальность и белорусского, и российского народа одна — ему, народу, нужен царь. Если есть царь, то его нету. Я еду от очередной встречи Путина и Лукашенко (в Ялте. — А.С.) к этому политическому решению. Пусть собираются царь и вице-царь и

Британским компаниям не хватает отечественных технарей

Крупнейшие британские компании отмечают, что на британском рынке рабочих мест не хватает профессионалов с техническими знаниями, востребованными британскими компаниями. Это обстоятельство вынуждает британские компании искать технических специалистов в Восточной Европе, например в Польше и Украине. По словам некоторых специалистов по подбору кадров, восточноевропейские вузы готовят достаточно квалифицированных специалистов, знающих несколько языков.

С Шарона сняты подозрения в коррупции

Юридический советник израильского правительства Менахем Мазу официально сообщил о том, что премьер-министр Израиля Ариэль Шарон не будет предельно обвинение в коррупции. По словам Мазу, в результате тщательного изучения всех материалов, подготовленных при участии бывшего генерального прокурора Израиля Элиэра Арбеля, было решено закрыть дело за недостатком доказательств вины Шарона. Депутат кнессета от партии «Яхад» Йоси Сарид заявил о намерении в ближайшие дни опротестовать решение юридического советника правительства в Высшем суде справедливости (БАГАЦ).

Дело израильского премьера основывалось на обстоятельствах подписания контракта по предоставлению консультационных услуг, заключенного его младшим сыном Гилолом Шароном с бизнесменом Давидом Апеллем в конце 1990-х годов. Слеставит считает, что непропорционально высокие гонорары, полученные сыном премьера от Апелля за консультации, были формой взятки.

По данным прокуратуры, Апелль оказал скрытую финансовую поддержку Шарону, занимавшему в то время пост министра иностранных дел Израиля, в обмен на лоббирование своих коммерческих интересов перед правительством.

На допросе Ариэль Шарон сообщил, что ничего не знал о сделке между своим сыном и Апеллем. Он также отверг обвинения в получении незаконной помощи от Апелля во время нескольких предвыборных кампаний партии «Лихуд».

Валянцін ТАРАС

Дарога да Васілія

Мы пазнаёміліся ў 1956-м ці ў 1957-м годзе, дакладна не памятаю. Але добра памятаю, дзе: у Горадзі, ў рэдакцыі газеты «Гродзенская праўда». Я тады прашаваў у «Вязьдзе» ў Горадзі знаходзіцца ў камп'ютарнай рэдакцыі ў «Гродзенскую праўду» айсхоў, каб паставіць у сакратарыяце рэдакцыі пячатку на камандзіраваным пасведчанні і заадно выканаць просьбу майго сёбра, пазта Навума Кісліка, — перадаць прыватнымі работніку рэдакцыі Васілю Быкаву.

Навум прашаваў у газеце «Літаратура і мастацтва» ў аддзеле паэзіі і прозы. Якіраз перад камандзіроўкай я завітаў да яго, і даведваючыся, што я збіраюся ў Горадзі, Кіслік узрадаваўся: «Чудоўна! Абаязкова зійдзі ў Гродзенскую праўду, перададзі ад мяне прыватнаму аладу чалавек. І распытай, што на мінутым тэлі ў «ЛіМ» паступіла на пошце апаваданыя журналіста ў «Гродзенскую праўду», нейкага Васіля Быкава, — рэч выдатная! Які-небудзь сем старонак на машыны, а ўражаныя, нібы прашаў апавесць, такі ёмісты змест. Алаядана, пра ваіну, пра апошнюю ваінную жыццёва маладога салдата, які сьвядэцтва ідзе на смерць, рытухуе падараваць сябе і немаша, калі яны да яго падлаўца (ён паранены і ляжыць на дарозе) апошняй гранатай. Але гэта не героізм на катэдрах, ад якога даўно ўжо аслом. Ніхкі «За Радзіму» за Сталіна. Смерць як апошняя жыццёвага саправа. Нівоўнай фальшывай ногы. Усе рэвалі абсалютна дакладныя, па ўсім відаль, што гэты Быкаў — фанташ, што ён там быў. Па сіле апаваданы не саступае Рэмарку, менавіта паве — манера, ітанашы, стылістыка сьве. Ён, Навум, такале не сустрадаў. Яшчэ ён сказаў, што напісаў аўтары ітэ, паведаль, што рытуху апаваданае да друку і будзе прапавідаваць яго ў адліні з бліжэйшым нумару «ЛіМ». Але я ўсе роўна абаязкова павінен зайсці ў «Гродзенскую праўду».

Пазнаёміўшыся, папавідаў, што за ён. Мне здаваўся, што свой, блізім нам чалавек.

Не памятаю, як называлася тое апаваданае: ці «Апошняя граната», ці «Апошняя хвіліна», ці «Апошні выбар». А можа, неак зусім інакш.

Ам жа Васілю ў кнізе ўспамінаў «Доўгая дарога дадому», гаворачы пра сваю першую публікацыю ў мейскіх часопісах і газетах, тым жа «ЛіМ», апаваданае пра смерць салдата, які падравае сябе і немаша апошняй гранатай, не гадвае. Можа, сам забаву, які яно называлася, а можа, пачынуў не вартым упамінаць, не важным для сябе, другарам. Ды як бы там ні было, Навум не памыліўся: ўбачу, угадаў у маленечкім апаваданы нікому яшчэ не вядомага аўтара вялікі талент і падтрымаў яго. Пра тое ведаю, пэўна, адны я, бо сам Навум ніколі гэтым не хваліўся, не паўваў у «хросная бацька» знакамства на ўсёе, сьве, а пісьменніку. У ім, у Навуме, не было і ценью таго, што па-руску завецца сьветасцю, тут яны з Васілём былі аяноўкавы. Пры ўсім рознасьці выхавання, характараў, тэмпераменту, маштабу талента, хоць і пра Навума не выказваліся ад немаша, сьроп прывозніцкую павідаваць, што яны былі знаёмымі — ён быў сапраўдны паэт.

Не магу не згадаць ягоны верш (праграмы для яго на пэўным тэатры), прысьвечаны Васілю:

Енне змучаў шаі, енне еце не стрэты. Друзы еце не стрэты. Да чго! — врагы і те еце не мертвы. Все не хотят отпаты то конку, то выскоту... И неважеть отпаты берет меня за глотку. И слоно бы уперк я неперстоно помяно, что некий свой уржк енне еце неспешно. Вот с этим и живу, а если б вдржэ зобавля, улад бы я в твоему, как стрелачня зыла.

Гэта не проста прысьвечаны ў знак сяброўства, тут перавагу з творчасцю Васіля, апаваданае, гэта павідаваць у 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўскай», кола сяброўства было прыватна, што Быкаў, які прывіраў рэдакцыю, да ягоных крытыярыяў у жыцці і ў літаратуры, да ягонай грамадзянскай пазіцыі, ягонага стаўлення да сьвету, у якім мы жылі. Хоць, здавалася, паміж ім і намі няма прычынавай розніцы, што мы поўная аяноўка. Аднак розніца была, і вялікая, што на каміна павідаваць адно і тое, а адна бачыць з адлегласьці амаь паўстагоддзя. А розніца ў тым, што мы — Навум, а, Алег Сурскі, Мікола Крукоўскі, значнай ступені нават Алякс Андрэевіч, Рыгор Баралудні, Рыгор Біроўскі, усе тэ, што складалі «кіслаўскае» кола, калі ў 1956-м ці ў 1957-м, калі яму задушаў гэты Быкаў «Гродзенскую праўду» — свой, блізім нам чалавек, збыліліся мы далёка не адразу, былі добрымі знаёмымі, нават прыхільцамі, аднак не блізімі сябрамі. І мне, і Навуму, усім хлопцам з нашай, «кіслаўс

